

Šerif T.O. Játro Bohumil Bambule, kamarády přezdívaný Barva, riskoval druhý srpnový víkend život. Klečel na šikmině osadní střechy, jednu ruku zakleslou za hřeben krovu a v druhé svíral štětku zanořenou v kbelíku řídké dehtové tekutiny. Po celou dobu nanášení páchnoucí tekutiny na lepenkovou krytinu střechy se šerif Barva tvářil velice vážně, vědom si svého postavení a ceny kbelíku speciálního, zaručeně vodě odolného nátěru.

Ostatní osadní život se soustředil zatím kolem kamaráda Klátila, který s odporem a hnusem zíral na kapičky krve sjíždějící po vlastním vytrčeném ukazováku.

"?souchotě, španělská chřipka, kurděje, svrab a planý neštovice."

"Kecáš!" díval se Klátíl s odporem na svůj prst a držel ho co nejdál od ostatního těla, aby se od infikované krve nenakazil. Kapičky rubínové krve mu sjížděly po pořezaném ukazováku a pleskavě dopadaly na hromádku šedě zabarvených hliněných střepů, které ještě před hodinou usilovně doloval v rozvaleném parkánu nedalekého hrádku. Zde se i řízl o silnější skleněný střep, pravděpodobně z vitráže původního středověkého okna. Ted' trpěl.

"?a ve středověku byl taky mor!" dorazil Klátila vysokoškolsky vzdělaný Nudle.

"A ještě poluce!" ozval se ze střechy šerif Barva.

"Poluce?" podíval se vyděšený Klátíl na střechu,, ale neměl už kam zblednout.

"Poluce?" podíval se na střechu i vysokoškolsky vzdělaný Nudle.

"Hrozná nemoc. Četl jsem to v jedné knížce," nenechal se Barva zvíkat přízemními pohledy a

patlal po střeše další dávku černého filmu.

"Já myslel, že poluce," zkusil opatrně Nudle a moc se nebránil ironickému pošklebku.

"Mysli až tu budeš šerifem," sejmul ho ze střechy Barva, protože chtěl bejt alespoň jednou taky chytřej.

"Tak a je to," dotřel Barva poslední neošetřený flek lepenky a soukal se s kbelíkem ke stupínku žebříku. "Teď už můžeme k Eretům na jedno, mlasknul spokojeně nad odvedenou prací. Zmínka o hospodě byla učiněný všelék.

Okamžitě zastavila krvácení, zbavila Klátila obav z poluce a postavila ho do první vlny útoku na chladivou Plzeň. A protože bylo vedro ještě v deset večer, počkali u paní Eretové do zavíračky a bylo jich rovných sedm. Sedm všeléků na každého.

Ostré sluníčko vzbudilo jako prvního Barvu. Barva měl taková rána rád. Rána, kdy nebylo slyšet nic, vyjma ptačího zpívání. Rána, kdy vlezlé sluneční paprsky nakukovaly do srubu jen škvírami mezi rozeschlými trámy a dírami po vypadlých sucích. Rána, kdy se nemusel holit, kdy nemusel vařit dětem čaj a mazat rohlíky marmeládou. Rána, kdy vaří polívku ten s nejmenším objemem močového měchýře. Spokojeně se protáhl a klouby prstů zajel do očních důlků pro slepené žmolky ospalků. Když vmáčkl klouby do očních jamek, něco mu v obličeji bolestivě zacukalo. Opatrně přešel tváře bříšky prstů. Po celém obličeji nahmatal celé kolonie hrbolatých puchýřků. Pomalu vstal, otevřel okenice a zadíval se do malého zrcátka. Na celé ploše zobrazené tváře našel ostrůvky drobných, černě zbarvených stroupků.

"Ty vole," vyjíkl nekontrolovaně.

"Jaký vole," ozval se z palandy Jouda. "Prostě jsi první vylez, a tak vaříš," dlouze zazíval a vyklonil hlavu přes bočnici postele. I jeho obličej byl po celé ploše zacákán drobnými černými pupínky.

"Černé puchýřky, svědivá bolest kůže, vysoké teploty," sáhl si Nudle před zrcátkem na čelo.
"Tak pánové, to je jediné mor," stanovil smutnou diagnózu.

"Ten blbec nás všechny nakazil a klidně chrápe," svezly se oči všech přítomných ze zrcátka na zabalenou Klátilovu mumii.

"Vstávej vrahu," vrhli se na spodní postel palandy a začali do spícího kamaráda bezhlavě mlátit.
Když se vynořil Klátil ze spacáku, byl jeho obličej ospalý a kromě pár chloupků úplně čistý.

"Bacilonosič," umyla ho sprška páchnoucích pivních slin.

"Co teď budeme dělat," podívali se všichni zděšeně na šerifa.

"Co teď budeme dělat," podíval se šerif na nejchytřejšího člena osady Nudláče.

"Coby," podíval se Nudle významně na šerifa a šerif na ostatní členy osady. "Vyhlásíme karanténu!"

Seděli kolem stolu a bylo jim blbě. Civěli pupínkovatými obličejí střídavě jeden na druhého a společně a nenávistně všichni na Klátila a ujišťovali se navzájem pohřebními řečmi o tom, že naděje umírá poslední.

Všem se do detailu vybavil ten film s nosatým Dustinem Hofmanem o nemoci zvané ebola a hlavně ta bomba snášející se na ty flekaté chudáky na padáku.

"Než umřeme, měli bysme alespoň všechno sežrat," navrhl konečně něco praktického Jouda.

Ten nápad nebyl vůbec blbej. Nebylo důvodu vypařit se do vzduchu úplně hladovej.

Když spořádali všechny lanšmídy, fazole s párkem i bez párku, chalupářské guláše, hovězí na divoko i dvanáct let propadlé kodapy, vrátila se ke stolu zase ponurá nálada. Šerif Barva vytáhl zpod postele bednu s hřebíky a začal se měřit. Vysokoškolsky vzdělaný Nudle si pravidelně sahal na čelo a podle zkřiveného obličeje dosahoval teploty přes padesát stupňů Celsia. Ostatní rezignovali. A přesně v okamžiku, kdy se sekera v šerifově dlani zvedala ke stropu, aby rozřala svlaky na desce stolu, ozvalo se před srubem kašlání motocyklu.

"Nazdar, kovbojové," zaduněl na terase bodrý hlas hajného Kopřivy. "Proč trávíte tak krásnej den v tom kvelbu," otevřel trhnutím dveře srubu a zadíval se do depresí zkřivených ksichtů.

"Umíráme," pronesl ponurým hlasem Nudle. "A vy teď už taky."

"U sta ježkovejch vočí," podíval s na ně Kopřiva zvědavě. "A na copa?"

"Na mor," vystoupil Nudle ze tmy a vešel do světla, aby ukázal hajnému pupínky na obličeji.

"Tak na mor?" podíval se hajný zblizoučka na Nudláče. Potom si nalízl palec a pokusil se jeden z těch pupínků na jeho tváři setřít. Mor držel jako přibitej. Hajný se otočil na podpatku a vyšel ze srubu. Slyšeli, jak bloumá kolem srubu, jak se hrabe v sudu s železným odpadem, jak rachtají klíče po sedačkou jeho motorky. Do srubu se vrátil s koulí pucvole a nalepil ji Nudláčovi na obličej.

"Au, to pálí," zařval z chuchvalce hadrů Nudle, a když se zase vynořil, byl úplně vyléčeněj.

"Pane hajnej, to je zázrak," vypouličili na něj všichni překvapené oči.

"Hovno zázrak," uzemnil je hajnej. "Benzín! Ten pitomec, co natíral střechu penetrákem, to moc naředil. A tak vám kapal ten sajrajt celou noc na palice."

Oči všech kluků pomalu zamířily k šerifovi.

"Co teď budeme tři dny žrát," přerušil mrtvolné ticho prakticky myslící Jouda.

"Já bych věděl," sklouzl Klátilův pohled z blednoucího šerifova obličeje k pěkně vyrýsovanému bříšku.